

1. Minnet jag den dyra ed Jag stöder: att
 ewigt dig tillhöra, Och samvetslöse dårars sed
 Ej nånsin kan mig trofös göra. Nej, då en
 nedrig lustans flå: förvislad går, att döden fal-
 la, Jag trogen är och på min graf Ej hämdens
 lärar skola falla.
 2. När dagen nålles ser ja dig, I mor-
 gonrådnans milda strålar, Och hvar gång solen
 sänker sig, Din bild han uppå styen målar; Ja
 själwa natten liknar blott Den väg, som, efter
 slutna öden Och leder till den sällhets lott, Som
 väntar troheten i döden.
 3. Af kärleken man stycka får Att modigt
 trofösa alla faror; Mot bonors våldet makelöst
 står; Han sälles ej af onskans snaror, Om men-
 skor stämpla of emot Och vilja störa all vår
 lycka; O, lär of le år decas hor, En kärlek kan
 man ej förtrefa.
 4. Nej, söna wän! fast mången dag För-
 mörkas utaf sorgens dimma, Dock stundom med
 ett nytt behag Frambröter hoppets ljusa strimma.
 Blott kärlek finns i våra bröst Och trohet bor
 uti vårt hjerta; Wi skole alldrig sakna tröst Och
 lindring uti lifwets smärta.
 5. Att komme snart den sälla dag Då jag
 får dig i famnen sluta Och dina tusande behag
 Med djup himmelsk wällust njuta, För dygd och
 kärlek till vår död, Skall himlen säkert of be-
 skära; Frid: helssa, nöjdheter, dagligt bröd, Och
 hvad kan menskan mer begära.

1. Minnet jag den dyra ed Jag stöder: att
 ewigt dig tillhöra, Och samvetslöse dårars sed
 Ej nånsin kan mig trofös göra. Nej, då en
 nedrig lustans flå: förvislad går, att döden fal-
 la, Jag trogen är och på min graf Ej hämdens
 lärar skola falla.
 2. När dagen nålles ser ja dig, I mor-
 gonrådnans milda strålar, Och hvar gång solen
 sänker sig, Din bild han uppå styen målar; Ja
 själwa natten liknar blott Den väg, som, efter
 slutna öden Och leder till den sällhets lott, Som
 väntar troheten i döden.
 3. Af kärleken man stycka får Att modigt
 trofösa alla faror; Mot bonors våldet makelöst
 står; Han sälles ej af onskans snaror, Om men-
 skor stämpla of emot Och vilja störa all vår
 lycka; O, lär of le år decas hor, En kärlek kan
 man ej förtrefa.
 4. Nej, söna wän! fast mången dag För-
 mörkas utaf sorgens dimma, Dock stundom med
 ett nytt behag Frambröter hoppets ljusa strimma.
 Blott kärlek finns i våra bröst Och trohet bor
 uti vårt hjerta; Wi skole alldrig sakna tröst Och
 lindring uti lifwets smärta.
 5. Att komme snart den sälla dag Då jag
 får dig i famnen sluta Och dina tusande behag
 Med djup himmelsk wällust njuta, För dygd och
 kärlek till vår död, Skall himlen säkert of be-
 skära; Frid: helssa, nöjdheter, dagligt bröd, Och
 hvad kan menskan mer begära.

GS 486

Tem stöcken mycket vackra och muntra

Wisor,

Den Första:

Lycksalig den man som, blef liten och tjock, x.

Den Andra:

Adjo min wän och täcka flicka, x.

Den Tredje:

I en koja kring sin spis, x.

Den Fjerde:

Att ha i sängen sin Cousin, x.

Den Femte:

En minnes jag den dyra ed, x.

Kostar 1 R. Banko.

Bords 1846. Tryckt hos E. G. Rydin.

Att ha i sängen sin Cousin, Och uppå bordet
 fyllda Bålar: Af rent och oförfalskat win, Der-
 till en vän som sjunger Skålar. På jorden stör-
 sta wällust är, En försmak utaf Himmels glädje;
 Ett sådant nöje jag begär, O! Bacchus du mig
 det tillståndje.

2. Men hwilken dödelig min Bror! Ero
 Himlen sådan wällust skänker; Ja, den som gode
 om alla tror, Som alltid wäl och redligt tänker:
 Han somnar sött utaf sitt rus, Ej onda drömmar
 honom väcker; Och när han waknar, tar han
 saus, Samt sorglöst går, och törsten släcker.

3. En Skål för denna Bochi man, Wi
 utur fyllda glasen tömma; Och den som det ej
 göra kan, Bör ej af sällhet sig berömma, Och
 jag som äger jemt i dag En Plåt till winet och
 till supen, Jag följer ju Naturens Lag: Att al-
 drig wara torr i strupen.

4. Ero ej, att jag är Sans colett, Fast
 jag ej några byror äger, Jag har ett par Call-
 songer fått, Till skänks ifrån de Frankas Läger;
 Dem nyttjar jag hwar enda dag, Tillss jag får
 supen af min Flicka. Hon är en Hjerte i sitt
 slag; Och henne Skål så vill jag dricka,